

Duminica a XI-a de peste an

Lecturi : Ezechiel 17,22-24 ; 2 Corinteni 5, 6-10 ; Marcu 4, 26-34

« Toți copacii câmpului vor ști că eu sunt Domnul »

Meditația vincentiană

Parabola grăuntelui de muștar din evanghelia din această duminică precum și celelalte lecturi ale zilei ne îndeamnă să medităm la două aspecte. Mai întâi la modul de a comunica cu ceilalți, mai ales cu oamenii pe care îi ajutăm. Apoi ni se cere nouă, vincentienilor, să privim înainte și nu în urmă. Grăuntele de muștar dacă-l semănăm astăzi în « pământul rodnic al Domnului » va deveni un copac mare, chiar dacă astăzi nu știm ce se va întâmpla în viitor.

Isus folosește limbajul mulțimii cu ajutorul parabolilor. Conform dicționarului parabola este « o povestire alegorică, care cuprinde un anumit tâlc; o narațiune scurtă care ilustrează unul sau mai multe principii instructive sau normative » . Pentru a atrage atenția mulțimii (a celor săraci) ca să o ajute să-i înțeleagă învățătura, Isus recurge la parabole folosindu-se de imaginile vieții de la țară. Toți oamenii de la țară știu că grăuntele de muștar este mai mic decât toate semințele, însă după ce a fost semănat face să crească un copac uriaș. Isus prezintă o alegorie. Și noi deși suntem mici putem să ne transformăm într-un copac uriaș, dacă punem sămânța în « ogorul Domnului ».

Am întâlnit odată un vincentian analfabet, dar care dorea să construiască un azil pentru săraci. Nu avea nimic, nici o relație importantă și nici o formare pentru a lansa o campanie de strângere de fonduri, nu știa să facă un proiect de construcție sau un proiect ca să ceară ajutor de sănătate. Lucra pe șantier. Însă și-a semănat dorința în « ogorul Domnului »: se ruga mult, petrecea mult timp în fața preasfântului sacrament, postea; a fost chiar bătut de hoți în timp ce mergea să caute ajutor. Și la final a reușit să construiască un azil care astăzi este un punct de referință pentru vincentieni.

Cum a reușit? Modul său de comunicare era foarte simplu: exemplul credinței trăite. Isus nu vrea să-i manipulăm pe ceilalți cu cuvinte frumoase folosind un limbaj care nu este natural. Dacă suntem oameni culti putem folosi parabole academice, dar dacă suntem oameni simpli să folosim parabole despre munca noastră de acasă. Important este să comunicăm, să vorbim, să fim inventivi ca oamenii pe care îi ajutăm să înțeleagă că și ei pot deveni copaci mari la umbra cărora pot veni alții să se așeze. În timp ce vorbim și noi învățăm din cuvintele noastre. Să fim simpli!

Isus ne invită să privim înainte cu credința că putem să mergem singuri. În prima parabolă din evanghelie Isus ne arată că omul care a aruncat sămânța în pământ are grijă de ea și o veghează zi și noapte. Nu se gândește la recolta din anii trecuți, dacă a fost bună sau rea; toate acestea fac parte din trecut. « Așa este împărăția lui Dumnezeu: ca un om care aruncă sămânța în pământ și, fie că doarme, fie că se scoală, noaptea și ziua, sămânța răsare și crește, nici el nu știe cum. Pământul produce de la sine mai întâi paiul, apoi spicul, apoi bobul plin în spic ».

Inițiativele noastre pot da rezultate pe care nu le-am imaginat când erau încă la stadiul de sămânță. Când acestea devin spice, ne dăm seama că pământul și-a îndeplinit misiunea; a lucrat împreună cu noi. Frederic Ozanam ne încuraja să nu ne pierdem timpul cu trecutul pentru că provocările viitorului sunt mult mai importante. Dacă ne îndreptăm atenția spre viitor, atunci viața noastră capătă sens pentru că împreună cu perspectiva visului de realizat avem și eforturile ce trebuie depuse pentru a reuși.

Răsăritul de soare mă umple de speranță. Natura nu obosește niciodată! Soarele răsare în fiecare zi fără să-și facă griji din cauza nopții care se sfârșește. Cei care se trezesc de dimineață și văd răsăritul și păsările care-și încep ziua cântând se bucură de multă pace. Începutul zilei însă aduce cu sine și voința unei zile pline, ce ne dă forța să ne sculăm și să privim lumea cu optimism. Vincențienii sunt chemați să privească lumea cu optimism și să-l dea mai departe zi de zi: încrederea în sine și convingerea că grăuntele de muștar se va transforma într-un copac uriaș, cât să dea umbră tuturor celor pe care Dumnezeu îi aduce în calea noastră.

Traducere: sora Magdalena